

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମକୁ ଶରୀର ସହିତ ସବୁଥିରୁ ମୋହ ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର କର୍ମପାତୀତ ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଆତ୍ମାକୁ କେଉଁ କଥାରେ ବହୁତ ଭର ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭର ଲାଗିଥାଏ କାରଣ ଆତ୍ମାର ଶରୀର ସହିତ ବହୁତ ମୋହ ହୋଇଯାଇଛି । ଯଦି କେହି ଦୁଃଖ ଭୋଗୁଥିବା କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥାଏ ତେବେ ବି ପାପ କରମର ଦଣ୍ଡ ତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡିଥାଏ । ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଭର ନାହିଁ । ବରଂ ଆହୁରି ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଯେ ଆମେ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଭକ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଜଞ୍ଜାନ । ଭ୍ରମାମାରେ ଏହା ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମୃତ୍ୟୁର ଭର ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖୀ ହେବା, କାନଦିବାର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ମୃତ୍ୟୁର ଭର ରହିଛି । ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବା ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ଭରିବାର କାରଣ ହେଲା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ସଂଗମଯୁଗୀ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କେଉଁଠି ? ଘରକୁ । ତାହା ଭଗବାନଙ୍କ ଘର ଅଟେ ନା । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଆତ୍ମାର ଘର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠାରେ ବାବା ଏବଂ ତୁମେମାନେ ରହୁଛ ତାକୁ ହିଁ ଘର କୁହାଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ ଏହି ଶରୀର ରହିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଭାରତରେ ରହୁଛୁ, ଭାରତ ଆମର ଘର ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସେଠାରେ (ପରମଧ୍ୟାମ) ଘରେ ରହୁଛୁ । ତାହା ହେଲା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ତାହା ହେଲା ମୁକତିଧାମ । ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛି ଆମେ ସେଠାରେ ଯାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବୁ । ତେବେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ଶରୀର ପ୍ରତି ବହୁତ ମୋହ ହୋଇଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଯଦି ଟିକିଏ ବି ବେମାରୀ ହୋଇଗଲେ ଭର ରହୁଛି ଯେ ଆତ୍ମା ଯେପରି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିନିଦେଉ । ଅଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଭର ରହିଥାଏ । ଯେବେକି ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ, ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଭରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଉପାୟ ବତାଇଛନ୍ତି । ପତିତ ଆତ୍ମା ମୋ ପାଖକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକତିଧାମକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଘର । ଏହି ଶରୀର ଓ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି ତେଣୁ ଓ ତତ୍ତ୍ୱ ଶରୀରକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି । ଆକାଶ, ଜଳ, ବାୟୁ.... ସେଠାରେ (ପରମଧ୍ୟାମରେ) ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଉଛି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର ଉପାୟ । ଆତ୍ମା ଏହି ଓ ତତ୍ତ୍ୱର ସମ୍ପର୍କିତ ଭୋଗ କରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ତାର ଶରୀର ପ୍ରତି ମୋହ ହୋଇଯାଇଛି । ନଚେତ୍ ଆତ୍ମା ବାସ୍ତବରେ ପରମଧ୍ୟାମ ନିବାସୀ ଅଟେ । ଏବେ ପୁଣି ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ହିଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ପୁଣି ସୁଖର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି, ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ହେଉଛି ଦୁଃଖର ସମୟ । ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଓ ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି । ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ନେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ନଚେତ୍ ଏଠାରେ ଖେଳ କିପରି ଚାଲିବ । ଏହି ଖେଳ ହେଉଛି ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ସୁଖରେ ରହୁଛ ସେତେବେଳେ ଓ ତତ୍ତ୍ୱରେ ନିର୍ମିତ ଶରୀର ପ୍ରତି ତୁମର ମମତା ରହୁ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ରହୁଛ । ସେଠାରେ ଶରୀର ପ୍ରତି ଏତେ ମମତା ରହୁନାହିଁ । ଏହି ଓ ତତ୍ତ୍ୱର ମମତା ମଧ୍ୟ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ସେଠାରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତିଆରି ହେବ ତେଣୁ ମାୟା ନିଜ ଆତ୍ମକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ସୃଷ୍ଟି ହେବ । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପଦନକ ଭ୍ରମାମା ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ଏହା କେତେ ସୁଖମୟ କଥା ଯାହାକୁ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ତତ୍ପର ରହିଥା'ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଜଞ୍ଜାନ ଧନ ଏଭଳି ଧନ ଯେତେ ଦାନ କଲେ ମଧ୍ୟ ସରେ ନାହିଁ । ଯେତେ ଦାନ କରିବ ସେତେ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ହେବ । ନଚେତ୍ ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏଭଳି ନୁହେଁ କି ଲେଖି ଦେଲେ ଧାରଣା ହୋଇଯିବ । ହଁ, ଜଞ୍ଜାନର ପଏଣ୍ଟ ଲେଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଦେବା ଅଲଗା କଥା, ତାହା ନିଜର କାମରେ ତ ଆସୁନାହିଁ । କେହି କେହି ତ କାଗଜରେ ଲେଖି ବ୍ୟବସାୟରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଅନନ୍ତର ସହିତ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ଯାହା ଲେଖୁଛି ତାହା କାମରେ ଆସୁଛି ? ଯଦି ଲେଖି ଫିଙ୍ଗି ଦେଲ ତେବେ କ'ଣ ଲାଭ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେପରି ନିଜକୁ ଠକିବା ହେବ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଧାରଣା କରିବାର ଜିନିଷ । ବାବା କ'ଣ ଲିଖିତ ଥିବା କଥାକୁ କଣ୍ଠସ୍ଥ କରିଥିଲେ! ବାବା ତ ପ୍ରତିଦିନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ତୁମର ବାବାଜୀଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିବା ଦରକାର ।

ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପ୍ରତି ଦୃଢ଼ା଼ରା ହିଁ ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ସେଠାରେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ରହିବ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପବିତ୍ର ରହୁଛି । ପରେ ପୁଣି ସେହି ପବିତ୍ରତାର ବଳ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ଫି ତତତଃର ଶକ୍ତି ଆତ୍ମାକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଏତେ ସହଜରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବ ଯେପରି ଲହୁଣୀରୁ ବାଳ ବାହାର କରିବା ସହଜ ହୋଇଥାଏ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶରୀର ସହିତ ସବୁ ଜିନିଷରୁ ମମତା ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଏଠାକୁ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ଆସିଥିଲା ସେତେବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଏହି ଦୁନିଆ ପ୍ରତି କୌଣସି ମମତା ନଥିଲା । ସେଠାରେ ଯଦି କେହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅନ୍ତି ତେବେ କେହି କାନ୍ଦିନିଆ'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବାରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ନଥାଏ କିମ୍ବା କୌଣସି ବେମାର ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ଶରୀର ପ୍ରତି ଆତ୍ମାର ମମତା ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯେପରି ଅଭିନୟ କରୁଛି, ଗୋଟିଏ ଶରୀର ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଉଛି । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି । ତେବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଇଞ୍ଚାନ ତ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ସେଥିପାଇଁ ଫି ତତତଃର ଶରୀର ପ୍ରତି ମୋହ ଆସିଯାଇଛି ତେଣୁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହେଉନାହିଁ । ନଚେତ୍ ବିବେକ କହୁଛି— ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦେଲେ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବୁ । ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ଥିଲ, ଏବେ ପୁଣି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ଶରୀର ଧାରଣ କରିବାରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଆମର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ଶରୀର ପ୍ରତି ମୋହ ଅଛି ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଇତ୍ୟାଦିକୁ ତାଙ୍କୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ଶରୀର ତ ଆମକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗ) ଶରୀର ଏବଂ ଆତ୍ମା ଉଭୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରୋଗୀ ରହିଥାଏ, ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ନଥାଏ । ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆମକୁ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ କାହିଁକି ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ ନ କରିବୁ । କିନ୍ତୁ ଯେପରିକି ଯେତେ ଯୋଗବଳ ଦୃଢ଼ା଼ରା ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ନ ହୋଇଛି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ନ କରିଛି ସେପରିକି ଯେତେ ଯୋଗବଳ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ବିଚାର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ବିଚାର କେବଳ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ଆସିବ । ଏବେ ଆମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମେ ତ ଆତ୍ମାରେ ପବିତ୍ରତାର ଶକ୍ତି ରହିଥାଏ ତେଣୁ ଖୁସି ରହିଥାଏ । କୌଣସି ଡର ନଥାଏ । ଏଠାରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ରହିଛି ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଘରକୁ ଫେରିବାର ରାସ୍ତା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଘରକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା କେବଳ ବାବା ହିଁ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ମୁଁ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖକୁ ଯିବି—ଏହାର ଖୁସି ରହିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏଠାରେ ତୁମର ଶରୀର ପ୍ରତି ମୋହ ରହିଛି । ଏହି ମୋହକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଫି ତତତଃର ଶରୀର । ଏହା ମାୟା ଅଟେ । ଏହି ଆଖି ଦୃଢ଼ା଼ରା ଆତ୍ମା ଯାହା କିଛି ବି ଦେଖୁଛି ତାହା ମାୟା ହିଁ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସବୁ ଜିନିଷରେ ଦୁଃଖ ଅଛି, କେତେ ଆବରଣ ନାହିଁ । ସଂସାରରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ତ ମହଲ ମଧ୍ୟ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ମିଳିବ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କିଭଳି ତ୍ରାମା ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ଏସବୁର ବିଚାର ତୁମ ଭିତରେ ଆସିବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଅନ୍ୟ କିଛି କଥା ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ତେବେ କୁହ ତୁମେ କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ତୁମେ ସଂସାରକୁ ଚାଲିଯିବ । ମୁଁ ହେଉଛି ଏକ ଆତ୍ମା । ଏହି ଶରୀର ରୂପି ଲାଞ୍ଜୁଗୁତ ମୋତେ ପରେ ମିଳିଛି, ମୁଁ କାହିଁକି ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛି ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହାକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପ୍ରତି ଦୃଢ଼ା଼ରା ଆମେ ଶକ୍ତି ନେଉଛୁ କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶକ୍ତିହୀନ ହୋଇଯାଇଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଶକ୍ତିହୀନ କରିଦେଉଛି । ତ୍ରାମା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ନିର୍ମିତ ହୋଇଛି । ଯାହାକି କେବେ ବି ବନ୍ଦ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ମୋକ୍ଷ ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ନାହିଁ । ଏହା ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ତ୍ରାମା ଅଟେ । କଥାରେ ଅଛି କୌଣସି ଅଘଟଣ ଘଟିଲେ ସେକଥା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଯାହା ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି ତାହା ପୁଣି ବି ହେବ । ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କିଛି ବି ଖରାପ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ସବୁ କଥାରେ ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମା । ବାବା ତ ତୁମକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବରେ ତୁମେ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସିଯିବ, ଯେପରି ଲହୁଣୀରୁ ବାଳ ବାହାରିଯାଏ । ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ପବିତ୍ର ହେବାର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ଆଉ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଅଛୁ । କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଲା ଈଶ୍ଵରୀୟ ରାଜ୍ୟ । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରୀୟ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଆତ୍ମାର ରାଜ୍ୟର ଖେଳ । ଏହି ରାଜ୍ୟର ସ୍ଵାଧୀନ ଈଶ୍ଵର ନିଜେ ଆସି କିପରି କରୁଛନ୍ତି ତାହା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକ ହିଁ ଇଞ୍ଚାନର ସାଗର ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ସିଏ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ସବୁ କିଛି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସବୁକିଛି ବୁଝୁଛ ପୁଣି ଏହି ଇଞ୍ଚାନକୁ ଭୁଲିଯିବ । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦୃଢ଼ା଼ରା ଆମକୁ ଏହି ପଦ ମିଳିଛି ଏସବୁ ଭୁଲି ହୋଇଯିବ । ସଂସାରକୁ ଗଲେ ତ ଏହି ଇଞ୍ଚାନ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ପାଇଯିବ । ଉଗ୍ରବାନ ଏଠାକୁ ଆସି କିପରି ଦୃଢ଼ା଼ରା କରିଲେ ତାହା କିଛି ବି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମା) ମଧ୍ୟ ଜାଣିନଥିଲେ ତେବେ ଅନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରପାଠୀ କ'ଣ ଜାଣିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ବି ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ଆସି ଶୁଣୁଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହେଉଛି । ଏସବୁ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ । ବାବା ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଦେଖିପାରୁଛ କି ? ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ । ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖି କି ? ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ମୁଁ ହେଉଛି ଏକ ଆତ୍ମା । ବାକି ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦୃଢ଼ା଼ରା ଦେଖାଯାଇପାରିବ

। ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେଖିଲେ କ'ଣ ବୁଝିବ ? ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ । ଆତ୍ମା ତ ଅନେକ । ୧୦/୨୦ଟି ଆତ୍ମାର ତୁମେ ସାକ୍ଷାତକାର କରିପାରିବ । ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତକାର ହେଲେ କିଛି ବି ଜଣାପଡିବ ନାହିଁ । କିଛି ବୁଝି ମଧ୍ୟ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ ବହୁତଝୁକ୍ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇଛି । କିପରି ଜଣାପଡିବ ଯେ ଇଏ ଆତ୍ମା ନା ପରମାତ୍ମା ? ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଭିତରେ କିଛି ଅନ୍ତର ଜଣାପଡିନାଏ । ବସୁ ବସୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଆତ୍ମାମାତ୍ମକୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ତେବେ କ'ଣ ଜଣାପଡିବ କି ଇଏ ଆତ୍ମା ନା ପରମାତ୍ମା ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଏତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆତ୍ମା ଭିତରେ କେତେ ଶକ୍ତି ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ତ ଶରୀରର ମାଲିକ, ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀରରେ ପରବେଶ କରୁଛି । ଏହା ପରକୃତିର କେତେ ବିଚିତ୍ର ନିଧାରମ୍ଭ ଅଟେ । ଯଦି ଶରୀର ବେମାର ହୋଇଯାଉଛି କିମ୍ବା କେହି ଦେବାଳିଆ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଅପେକ୍ଷା ଏହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦେବା ଭଲ । ଯଦି ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେବ ତେବେ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ପାପର ଯେଉଁ ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଅଛି ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । ତୁମେମାନେ ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ଏହି ରାବଣ ଦ୍ଵାରା ବହୁତ ପାପ ହୋଇଛି ସେହି ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ବାବା ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯଦି ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହି ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଦେବ ତେବେ ତୁମର ସବୁ ପାପର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଯୋଗ କରିବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ମାୟା ତୁମକୁ ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛି । ବାବାତ୍ମକର ସମ୍ପ୍ରତିକୁ ମାୟା ବାରମ୍ବାର ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ବରହମାବାବା ମଧ୍ୟ ନିଜର ଅନୁଭବ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି— ମୁଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି ପୁଣି ବି ମାୟା ବିଘ୍ନ ପକାଇ ଦେଉଛି । ବାବା ଏବଂ ମୁଁ ଦୁଇଜଣ ସାଥୀରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛି । ବାବାତ୍ମକର ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ବହୁତ କଠିନ । ବାରମ୍ବାର ଏଇ କଥା ମନେ ପଡିବ, ଅମୁକ ମନେ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ତ ବହୁତ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ମିଥ୍ୟା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ୧୦/୧୫ ଦିନ ଚାର୍ଚ୍ଚ ଲେଖି ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ବହୁତ ସାବଧାନତା ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଜାଣିଛ ଯେ ଯେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, କରମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ପରମ୍ପରା ପହଞ୍ଚିଯିବ ତେବେ ଯାଇ ବିଜୟୀ ହୋଇପାରିବ । ଏହା ଇଶ୍ଵରୀୟ ଲଟେରୀ ଅଟେ ନା । ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଇବା— ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଯୋଗର ତୋରୀ । ଏସବୁ ହେଲା ବୁଦ୍ଧିରେ ବୁଝିବାର କଥା । ଯଦିଓ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବାବାତ୍ମକୁ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛି କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି--ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଶିଖି ନାହିଁ । ତେବେ ପଦର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ରହିଛି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଵାଧୀନା ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଅନେକ ଥର ରାଜତଞ୍ତ୍ର କରିଛ ଏବଂ ହରାଇଛ । ବାବା ପୂର୍ବେ ଫିରାକ ବରଷରେ ଥରେ ଏଠାକୁ ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେମାନେ ବାମନାର୍ଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ଯେଉଁମାନେ ଦେବତା ଥିଲେ ସେହିମାନେ ହିଁ ବାମନାର୍ଗକୁ ଆସି ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ବାବା ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ ଗୁହ୍ୟ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଏହି ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବାବାତ୍ମକ ପାଖକୁ ଚାଲିଯିବ । ଯେବେ ମୋତେ ଜାଣିଯିବ ଏବଂ ମୋ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲଗାଇବ ତେବେ ଯାଇ ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ । ତାହା ତ ଶେଷ ସମୟରେ ହିଁ ହୋଇପାରିବ । ସେପରମ୍ପରା କେହି ବି ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେହି କ'ଣ ବି କରୁ କିନ୍ତୁ ଯଥାର୍ଥ ଯୋଗ ତ ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଶିଖାଉଛି । ପୁଣି ଅଧାକଲ୍ପ ସେହି ଯୋଗବଳ ଚାଲିବ । ସେଠାରେ ତୁମେ ବହୁତ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ବାବା ଯେତେବେଳେ ଆସି ଜଞ୍ଜନ ଦେଉଛନ୍ତି ତା'ପରେ ପୁଣି ଭକ୍ତି ଚାଲୁନାହିଁ । ଜଞ୍ଜନ ଦ୍ଵାରା ଦିନ ହୋଇଯାଉଛି ତେଣୁ ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ କରିବାର ନାହିଁ । ଭକ୍ତି ହେଉଛି ରାତ୍ରି ତେବେ ରାତ୍ରିରେ ଧକ୍କା ଖାଇଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ (ସାଞ୍ଚର) ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ବଗିଚାର ଚାଟା ହୋଇଥିବେ ସେହିମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ଏହି ସବୁ କଥା ରହିବ । ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ବହୁତ ଆଗଚରମ୍ପରା ଜଞ୍ଜନ ଯାହାକି ବାବାତ୍ମକ ବସ୍ତୁତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ କମ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଏହି କଥାକୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭରମାରେ ନିରୂପାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ବି ଅନ୍ତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା କ'ଣ ନକରିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ତ କଲ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି, ଆସି ସାଞ୍ଚରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର କେତେ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ଏମାନେ ଦୁଇଜଣ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି । ଏହି ବରହମାବାବା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହାତ୍ମକୁ ଶାନ୍ତିର ଦାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଦେଖିଲେ ହିଁ ଜଣାପଡିଯାଉଛି ଯେ ଏମାନେ ଆମର ବଂଶାବଳୀ କି ନୁହେଁ ? ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କାମ ହେଲା ନାତି ଦେଖିବା । ଯଦି ଆମର ବଂଶାବଳୀ ହୋଇଥିବ ତେବେ ସିଏ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆରକ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପୂର୍ବ ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ମରଣରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ପୁଷ୍ପ ସାର :-

(୧) ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାତ୍ମକ ସାଥୀରେ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ହେଲେ ଏହି ୫ ତତ୍ତ୍ଵର ଶରୀରଠାରୁ ମମତା ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଶରୀରକୁ

ତ୍ସାଗ କରିବାର ଭୟକୁ ତ୍ସାଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ଚାର୍ଟକୁ ବହୁତ ସାବଧାନତାର ସହିତ ବଜାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରି, କର୍ମାତୀତ ହୋଇ ଇଶ୍ଵରୀୟ ଲଟେରୀ ଜିତିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବ୍ୟସ୍ତରୁ ମୁକ୍ତ ରଖି ବ୍ରାହ୍ମଣର ସଂସ୍କାର ତିଆରି କରୁଥିବା ଶାସକ ହୁଅ । କୌଣସି ବି ଛୋଟିଆ ବ୍ୟସ୍ତ କଥା, ବ୍ୟସ୍ତ ବାତାବରଣ ବା ବ୍ୟସ୍ତ ଦୁର୍ଗନ୍ଧର ପ୍ରଭାବ ପ୍ରଥମେ ମନ ଉପରେ ପଡିଥାଏ ତା'ପରେ ବୁଦ୍ଧି ତା'କୁ ସହଯୋଗ ଦେଇଥାଏ । ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ଯଦି ସେହି ପ୍ରକାରରେ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି ତେବେ ତାହା ସଂସ୍କାରରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ ତା'ପରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂସ୍କାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ ଯାହାକି ବ୍ରାହ୍ମଣ ସଂସ୍କାର ନୁହେଁ । ତେବେ କୌଣସି ବି ବ୍ୟସ୍ତ ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ହେବା, ନିଜ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା, ବାର-ବାର ଖୁସି ହଜିଯିବା—ଏହା କ୍ଷତ୍ରିୟ ପଣିଆର ସଂସ୍କାର । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ନିଜ ଉପରେ ରାଜା, ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ବ୍ୟସ୍ତ ସଂସ୍କାରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥିବ, ଅଧୀନ ନୁହେଁ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ସିଏ ଯିଏକି ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦ୍ଵାରା ସର୍ବ ସମସ୍ତାକୁ ସହଜରେ ଅତିକ୍ରମ କରିପାରୁଥିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***